

Μαρκέλλας Ῥοβέρτον Βρεῶ; Ἐπείγον. Ἀπάν-
τησις προκατέβληθη! »

« Νέα Ὑόρκη, 6 Ἰουλίου, ὥρα 6 π. μ. Ἰου-
λιῶ Βρεῶ Ἐγκρίνω, ἔρχομαι, περιμένετε. »

Ὁ Ῥοβέρτος ἀνατινάξας τὸ χειρόμακτρον τοῦ
ὤρμησε πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ τον κατη-
σπάζθη.

— Νὰ τί ἀξίζει νὰ ἔχη κανεὶς ὀλίγον ἀποθε-
ματικὸν κεφάλαιον διὰ τὰς ἀνάγκας του, καὶ μὰ
τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶνε καὶ ἀκριθὰ ἀναλόγως τῆς
εὐχαριστήσεως τὴν ὅποιαν μας ἐπροξένησε. Τὸ ὑ-
περωκεάνιον καλῶδιον εἶνε λαμπροτάτη ἐφεύρεσις.

Οὐδεὶς βεβαίως ἐφάνη ἐναντίως γνώμης.

Ὁ Μονφόρτ ἦλθε καὶ ἡ ἔλευσις αὐτοῦ ἐνεποί-
ησεν εἰς πάντας χαρὰν μεγάλην. Ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὸς εἶχεν ὑποφέρει πολλὰ ἐν τῇ ζηντηίᾳ. Διότι
ἄλλοτε ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε μόνος καὶ ἔρημος ἐπὶ
γῆς, ἡ μοναξία δὲν τον ἐβάρυνε, δὲν τον ἐπίεξε·
ἀλλὰ ἤδη μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν αἰσθημά-
των εἶχεν εἰσδύση εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἡ ἀνάγκη
τοῦ νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἀγαπώμενον, καὶ
διὰ τοῦτο ἡ δευτέρα αὐτῆ ἐξορία του ἐφάνη εἰς
αὐτὸν πικροτέρα καὶ ἀφόρητος.

Ἡ ἡρεμος χαρὰ τοῦ τέκνου του, ἡ φιλόξενος
ὑποδεξιῶσις τῆς οἰκογενείας Βρεῶ ἐνεστάλαξαν
εἰς τὴν καρδίαν του βάλσαμον, οὐ ἡ παραμυθη-
τικὴ ἐνέργεια ἐγένετο ἐπαισθητὴ καθ' ὅλον αὐ-
τοῦ τὸν μετ' ἔπειτα βίον.

Ὁ κ. Βρεῶ καὶ ὁ Σίμων ἐξ ἅπαντος θὰ ἐξή-
λευον ἀλλήλους καὶ θὰ ἠμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ
περιοιχηται καὶ θωπεύῃ τὰ τεκνία τῆς Μαρκέλ-
λας· τοῦτο δὲ θὰ ἦτο τὸ μόνον νέφος τῆς μακα-
ρίας αὐτῶν ὑπάρξεως. Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς τῶν
οἰκτιρῶν ἀπέστειλε δύο ἄρρενα, καὶ ἑκάτερος
τῶν πάππων ἀρπάσας ἐν, ἀμιλλᾶται ἤδη νὰ τὸ
διαφθείρῃ διὰ τῶν θωπειῶν, νὰ το κάμῃ μαμ-
μόθρεπτον ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, παππόθρεπτον, *truel-
loxaδμερόν*.

Εὐτυχῶς ὁ Ἰούλιος εἶνε ἐκεῖ, καὶ χρειὰς τυχοῦ-
σης, τοὺς κάμνει τὰς δεούσας παρατηρήσεις.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἔχει κατάλευκον τὴν κό-
μην, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα.
Ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίνη εἶνε ἡ ἐπίσημος παιδαγωγὸς
τῶν τεκνίων τῆς Μαρκέλλας.

ΤΕΛΟΣ

Ἀδάμαντες ἐπὶ ἀσχήμου κεφαλῆς ὁμοιάζουσι
πρὸς φάρον ἐπὶ σκοπέλου: καθιστώσι καταφανές
τὸ κακὸν μέρος, ἐφ' οὗ εἰσι τεθειμένον.

Πανταχοῦ ὅπου ἀκούεις νὰ τραγωδοῦσιν εἰμ-
πορεῖς νὰ σταματήσῃς ἀρόβως. Οἱ κακοὶ δὲν ἔ-
χουσιν ἄσματα.

Ἡ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑἰΣΘΗΜΑΤΑ

ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ διάσημος Ἰταλὸς
φυσιολόγος Μαντεγάτζας ἐξέδωκεν ἐσχάτως συγ-
γραμμα περιεργότατον καὶ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέρον.
Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐστίας θέλομεν
σταχυολογήσει ἐκ διαφόρων κεφαλαίων αὐτοῦ
τῆδε κάκεισε τὰ κυριώτατα καὶ μᾶλλον προσίτα
τοῖς πολλοῖς μέρη. Ἀρχόμεθα δὲ σήμερον διὰ τοῦ
κεφαλαίου ὑπὲρ ἐπιγράφεται:

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τὸ μέτωπον.

Μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ μέτωπον εἶνε ὁ πιστό-
τερος διερμηνεὺς τῆς νοημοσύνης· ἀνεκαθεν δ' ἡ
εὐρύτης καὶ ὑψηλότης αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὡς ἐν τῶν
συστατικῶν τῆς τελείας καλλονῆς. Ἦν δὲ σύμφω-
νος καὶ πρὸς τὴν φύσιν ἡ ἐκτίμησις αὐτῆ, καθό-
σον ἴδιον τῶν ἀγγινοστέρων φυλῶν ἦτο τὸ εὐρὺ
καὶ ὑψηλὸν μέτωπον, ἐνῶ τῶν πνευματικῶς ὑπο-
δεεστέρων χαρακτηριστικωτάτῃ ἦτο πάλιν ἡ τοῦ
μετώπου στενότης.

Λίαν σχετικὴ πρὸς τὸ μέτωπον εἶνε ἡ τῶν
ὀφρύων καμπυλότης· Ἀπαντᾷ δ' αὐτῆ καθ' ὑπερ-
βολὴν μεγάλη παρὰ ταῖς ταπεινοτέρας τῶν φυ-
λῶν συνδυαζομένη πρὸς μέτωπον στενὸν καὶ
πέπιεσμένον.

Ἡ καμπυλότης τῶν ὀφρύων θεωρεῖται ὡς ἐν
τῶν διακριτικῶν σημείων τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Αἱ
γυναῖκες ἔχουσι τὰς ὀφρὺς ἥκιστα ἢ οὐδόλως
καμπύλας, τὸ δὲ μέτωπον στενὸν καὶ ἀνεπτυγμέ-
νας τὰς προεξοχὰς αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὰ παιδιά.

ὑπάρχει γεωμετρικὴ τις ταξινομήσις τῶν με-
τώπων εἰς τρεῖς κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ σχή-
ματος αὐτῶν: εἰς μέτωπα *ὀμαλά*, *κυρτὰ* καὶ *κοί-
λα*. Ἀποδίδονται δὲ καὶ διάφοροι ιδιότητες
ἀμφιβόλου ἀκριθείας εἰς τοὺς κεκτημένους διάφο-
ρον σχῆμα μετώπου. Οἱ ἔχοντες ὀμαλὸν τὸ μέ-
τωπον λέγονται ἀγαθοὶ τὴν φύσιν, οἱ κυρτομέ-
τωποι ἰσχυροὶ τὴν ψυχὴν, ἥκιστα δ' ἀξιοζήλευ-
τοι θεωροῦνται οἱ ἰδιοκτῆται κοίλου μετώπου.

Οἱ ὀφθαλμοί.

Τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα συστατικὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν εἶνε ἡ ἔκφρασις, τὸ σχῆμα, ἡ θέσις, τὸ
χρῶμα, ἔτι δὲ αἱ ὀφρὺς καὶ αἱ ἐπισκιάζουσαι αὐ-
τοὺς βλεφαρίδες.

Ὁφθαλμὸς μέγας μὴ προεξέχων τῆς κόγχης
ἐγγίζει πρὸς τὴν ἰδανικὴν τελειότητα ὀφθαλ-

μοῦ. Ἐν γένει δὲ μεταξύ τῶν διαφορῶν λαῶν οἱ Ἄριοι, οἱ Σημίται καὶ πλείστοι τῶν Μαύρων τῆς Ἀφρικῆς εἶνε μεγαλόφθαλμοι, ἐνῶ οἱ Μογγόλοι καὶ οἱ πλείστοι τῶν Μαλαισιῶν ἔχουσι μικροὺς ὀφθαλμούς.

Ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ στρογγύλοι, προεξέχοντες, ἀμυγδαλωτοί, ὀριζόντιοι ἢ διευθυνομένοι λοξῶς πρὸς τὴν ῥίνα ἢ πρὸς τοὺς κροτάφους. Παρὰ ταῖς Ἀρίας φυλαῖς καὶ ταῖς Σημιτικαῖς ὡς καὶ παρὰ τοῖς λευκοῖς τῆς Πολυνησίας εὐρίσκομεν ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς. Εἶνε δ' οὗτοι μετὰ τῆς πλουσίας στεφάνης μακρῶν βλεφαρίδων ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς καλλονῆς τῶν Ἀνδαλουσιῶν. Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ τοῦτο δὲν παρέλειψεν ὁ Α. Musset εἰς τὴν *Arda.lovstiar* του:

Vrai Dieu! Lorsque son oeil
Sous la frange de ses reseaux...

Ὄφθαλμοὶ λοξῶς ἐπικλινεῖς πρὸς τὴν ῥίνα εἶνε ἴδιοι τῶν Μογγόλων καὶ τινῶν φυλῶν τῆς Ἀμερικῆς. Παρ' ἡμῖν συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον· ἢ ἐξωτερικὴ ἄκρα τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶνε χαμηλοτέρη τῆς ἐσωτερικῆς. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ τόσον πρωτοτύπως καὶ παραδόξως ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πρώην αὐτοκρατείας τῶν Γάλλων Εὐγενίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ λίαν προσεγγίζοντες ἢ ἀπομακρυνόμενοι ἀλλήλων καθίστανται δυσειδεῖς. Ἰδίᾳ δ' ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἢ φυσιογνωμία προσλαμβάνει τι τὸ ζωῶδες. Ἄν δὲ προεξέχουσι τῆς κόγχης ἢ εἶνε βαθέως κεχωσμένοι ἐν αὐτῇ, τὸ βλέμμα αὐτῶν καθίσταται βλοσυρόν, θηριῶδες ἢ θλιβερόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ποικίλλουσιν ἀπείρως κατὰ τὸ χρῶμα τῆς κόρης, καθόσον ἢ ἴρις συνίσταται ἐκ δύο ζωνῶν διαφοροῦ χρώματος, συγκιρνώνται δ' ἐν αὐταῖς συνήθως αἱ βραδῶσεως τρίτου τινὸς χρωματισμοῦ. Ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων τούτων δύσκολον εἶνε νὰ περιλάβῃ τις πάντας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ὠρισμένης κατηγορίας.

Συνήθως λέγουσι μαύρους τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνους ὅσοι ἔχουσι τὴν κόρην βαθέως καστανοῦ χρώματος, ἀλλὰ πράγματι οὐδὲ εἰς ὀφθαλμὸς μαῦρος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς.

Δύναται τις νὰ διαίρησιν τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τεφροχρούς, κυανοῦς, πρασίνοὺς καὶ φαιοῦς. Καὶ οἱ μὲν τεφρόχροι, πράσινοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ εὐρίσκονται συνήθως μετὰ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς μορφῆς καὶ τῆς κόμης τοῦ ξανθοῦ τύπου, οἱ δὲ φαιοὶ ἀπαντῶσι πάντοτε σχεδὸν παρὰ τῷ με-

λαγχρινῷ τύπῳ. Συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον κατὰ παράθεσιν τοῦ συνήθους καὶ ἢ ἀντίθεσις αὕτη ἀρέσκει, καθόσον ἢ σπανιότης ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν καλαισθητικῶν κρίσεων ἡμῶν.

Ἀποδίδονται συνήθως εἰς τὰ διάφορα χρώματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διάφορα προσόντα· οὕτω οἱ βαθύχροι ὀφθαλμοὶ θεωροῦνται μᾶλλον κατάλληλοι πρὸς ἔκφρασιν πάθους καὶ ἡδυπαθείας, ἐνῶ οἱ διαυγεῖς τὸ χρῶμα ἀποπνέουσι γλυκύτητα καὶ καλοσύνην.

Ἐν γένει προτιμότεραι φαίνονται αἱ μᾶλλον ἐντονοὶ ἀποχρώσεις τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκομεν ὠραιότερους τοὺς μέχρι μελανότητος φαιοῦς ὀφθαλμούς ἢ τοὺς ἔχοντας τὸ διαυγέστερον γαλανὸν χρῶμα, καὶ δὲν ἀξιῶμεν προσοχῆς πολλῆς τοὺς τεφροχρούς, τοὺς πρασινωπούς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀχρωμάτιστον χρῶμα, κατὰ τινα εὐφυᾶ ἔκφρασιν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ποικίλλουσι κατὰ τὴν λάμψιν, ἥτις μεγάλως παραλλάσσει τὴν ἔκφρασιν. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου, ὅστις γελᾷ, ὀμιλεῖ, σκέπτεται μετ' ἐνεργητικότητος φωτοβολεῖ, ὁ ὀφθαλμὸς βλακὸς ἢ ἀσθενοῦς σχεδὸν δὲν ἔχει λάμψιν.

Αἱ ὄρρυς, τὰ βλέφαρα, αἱ βλεφαρίδες εἶνε δευτερεύοντα, ἀλλὰ συντείνουσι μεγάλως εἰς τὴν ὅλην ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας. Αἱ ὄρρυς δυνατόν νὰ εἶνε πυκναί, δασύταται ἢ σπάνιαι μέχρις ἀφανείας. Ἐν γένει θεωροῦνται ἐντελεῖς αἱ μετριῶς πυκναί, τοξοειδεῖς, καλῶς διαγεγραμμέναι, ἔχουσαι ὁμαλὸν τὸ τρίχωμα, εἰς τὸν ἄνδρα πλατύτεραι, εἰς τὴν γυναῖκα μᾶλλον λεπταί. Συνενοῦμεναι διὰ μικροῦ τριχώματος προσθέτουσιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν ἔκφρασιν τινὰ ἐνεργείας, ἥτις δύναται νὰ φθάσῃ ἐνίοτε καὶ μέχρι τραχύτητος καὶ θηρωδίας. Μόλις δ' ὄραται καθιστάμεναι ὡς ἐκ τοῦ σπανίου τριχώματος ἀφαιροῦσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀποτελοῦσι κυριώτατον στοιχεῖον ἀσχημίας.

Τὰ βλέφαρα δυνατόν νὰ εἶνε βραχεῖα ἢ μικρά, πλατέα, σαρκώδη, καθ' ὑπερβολὴν ἀνεωγμένα κλπ. Αἱ δὲ βλεφαρίδες μικραί, ἄτακτοι, ἢ τούναντίον μακραί, ὁμαλαί καὶ τέλος ἀκανθώδεις. Ὠραῖαι θεωροῦνται αἱ μακραὶ καὶ ὁμαλαὶ βλεφαρίδες ἐλαφρῶς ἐπισκιαζούσαι τὰς παρειάς.

Ἡ ῥίς.

Δύο γεωμετρικοὶ κανόνες περὶ τελειότητος τῆς ῥίνος τοῦ διασήμου φυσιογνωμιστοῦ Τοπινάρδου:
α') Τὸ μήκος αὐτῆς πρέπει νὰ εἶνε ὅσον καὶ τὸ τοῦ μετώπου.

6) Τὸ κάτω μέρος αὐτῆς νὰ εἶνε ὅσον τὸ τρίτον τοῦ μήκους τῆς.

*

Ἄσχημοι ῥίνες θεωροῦνται ἰδίως αἱ ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰς τῶν πιθήκων, αἱ σιμαί, αἱ τεθλασμένοι ἢ αἱ λίαν μικραὶ καὶ μὴ ἔχουσαι παραλλήλους τοὺς μυκτῆρας.

*

Ἄν πρόκηται νὰ θυσιάσῃ τις τοὺς γεωμετρικούς κανόνας τοῦ Τοπιάρδου, προτιμᾷ ὅμως τὰς ῥίνας, αἵτινες ὑπερβαίνουν τὰ μέτρα αὐτοῦ μᾶλλον ἢ τὰς ἔλλιπεις. Ἐνῶ δὲν παύομεν θεωροῦντες ὡραία γυναικία, ἔστω καὶ ἔχουσαν μεγάλην τὴν ῥίνα, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ φαντασθῶμεν καλλονὴν μετὰ σιμῆς ἢ τεθλασμένης ῥίνος. Κοινῶς μάλιστα καλοῦσιν ἀριστοκρατικὰς τὰς μεγάλαις, ἰδίως τὰς ἀετώδεις ῥίνας.

*

Ἡ ἀετώδης ῥίς δύναται νὰ ἔχῃ ἓνα ἢ δύο ὕβους, ἡ μικρὰ ῥίς δύναται νὰ ἔχῃ ἠνωρθωμένην τὴν ἄκραν, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν μορφήν ἔκφρασιν τινὰ ἰδιόρρυθμον καὶ προπετῆ. Ἡ τοιαύτη ῥίς ἀπαντᾷ ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ.

*

Κατὰ τινὰ ταξινόμον φυσιολογιστὴν αἱ τέλειαι ῥίνες διαιροῦνται εἰς ἰσχυράς, μακράς, ἀγκιστροειδεῖς, πλατείας καὶ σαρκώδεις.

*

Τὰ κινητήρια νεῦρα τῆς ῥίνος διατελοῦσι σχεδὸν ἐν ἀτροφίᾳ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅθεν σπανίως ἀνακινεῖται ἡ ῥίς καὶ λίαν ἀσθενῶς, μᾶλλον δ' εὐκίνητά εἰσι τὰ πτερυγία ἐν ὥρᾳ ὀργῆς ἢ ἀπολαύσεως. Φαίνεται ὅτι αἱ κινήσεις αὗται εἶνε μᾶλλον συνήθεις εἰς τὰς ταπεινότερας φυλάς καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον φιληθόνους ἀνθρώπους.

*

Ἄξιοπαρατήρητον καὶ τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ ἄκρα τῆς ῥίνος εἶνε πάντοτε σχεδὸν ὀλίγον προσκλινῆς πρὸς τὰ δεξιὰ. Μήπως διότι συνήθως ἀπομυττόμεθα διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔλκοντες ἐλαφρῶς αὐτὴν πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἢ ὑπάρχει ἄγνωστός τις φυσιολογικὴ αἰτία;

Τὸ στόμα.

Ἄν ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε τὸ ἐκφραστικώτατον μέρος τῆς μορφῆς, ἀλλὰ τὸ στόμα εἶνε τὸ μᾶλλον συμπαθητικόν, καθόσον ἐν αὐτῷ συγκεντρῶνται ἡ ἐκδήλωσις τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἠδυπαθείας.

*

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συγκρίνῃ τις τὴν δύναμιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ στόματος, καὶ δὲν θὰ διστάσῃ τότε νὰ δώσῃ τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸ στόμα. Ἀπέναντι δύο ὡραίων γυναικείων ὀφθαλμῶν δύναται ν' ἀπομείνῃ τις ἐκθαμβος, θαυμά-

ζων, ἀλλ' ἀπέναντι ὡραίου στόματος θ' ἀπομείνῃ... ἐρωτευμένος. Ὁ ἀκροβολισμὸς ἀνήκει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλ' ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη ἀνήκει εἰς τὸ στόμα.

*

Ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε τὸ σπέρωμα τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ φθάσῃ· τὸ στόμα εἶνε ἡ γῆ ἢ πλήρης ἀρωμάτων, πλήρης εὐχύμων καὶ ἠδυπαθῶν καρπῶν.

*

Ἐν γένει αἱ μᾶλλον ὑπέροχοι φυλαὶ ἔχουσι στόμα μετρίου μεγέθους, χεῖλη μᾶλλον λεπτὰ καὶ ἐλαφρῶς τοξοειδῆ.

*

Ἄσχημον θεωρεῖται τὸ στόμα ὅταν εἶνε πολὺ μεγάλον, ἢ ἀπέχῃ τῆς ῥίνος πλέον τοῦ συνήθους, καὶ ὅταν ἔχῃ σαρκώδη καὶ παχέα τὰ χεῖλη. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο θεωρεῖται καὶ ὡς χαρακτηριστικὸν ἠδυπαθείας.

*

Καὶ πάλιν ὑπάρχουσιν οἱ ταξινομοῦντες τὰ στόματα ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν χειλέων εἰς τρεῖς κατηγορίας, καὶ νομίζοντες ὅτι διακρίνουσιν ἀγαθότητα εἰς τὰ στόματα, ὧν προεξέχει τὸ ἄνω χεῖλος, ἅτινα καλοῦσι καὶ στόματα αἰσθηματικά, τιμιότητα καὶ εἰλικρίνειαν εἰς τὰ ἔχοντα ἐξ ἴσου προτεταμένα τὰ χεῖλη, ἅτινα πάλιν καλοῦσι στόματα εἰλικρινῆ, χαρακτηρὰ εὐερέθιστον εἰς τὰ ἔχοντα ἐλαφρῶς ἐκκρεμές τὸ κάτω χεῖλος, ἅτινα τέλος ὀνομάζουσι στόματα εὐερέθιστα.

Τὸ πηγούριον.

Εὐμόρφον θεωρεῖται πηγούριον στρογγυλούμενον ἢ ὠσειδὲς μᾶλλον προεξέχον παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἢ παρὰ τῇ γυναικί. Τὰ ἀγκιστροειδῆ πηγούρια μεταδίδουσιν εἰς τὴν ὅλην φυσιολογίαν τραχύτητα τινὰ ἀπέχουσαν τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγαθότητος.

*

Κατὰ τινὰ παρατηρητὴν τὸ προεξέχον πηγούριον εἶνε χαρακτηριστικὸν θετικοῦ ἀνθρώπου, τοιοῦτο δ' ἐν γένει εἶνε τὸ πηγούριον τοῦ κατ' ἐξοχὴν θετικοῦ λαοῦ, τοῦ Βρετανικοῦ, τοῦναντίον δὲ πηγούριον πεπισημένον δηλοῖ ἐπιπολαίωτητα. Οἱ πρόγονοί μας ἐνόμιζον ὅτι δηλωτικώτατον πανουργίας χαρακτηριστικὸν ἦτο τὸ ὄξύ καὶ μυτηρὸν πηγούριον.

*

Ὅσοι ἀγαπῶσι τὰ ἔχοντα μικρὸν λακκίσκον πηγούρια, ἄς μάθωσιν ὅτι κατὰ τινὰ φυσιολογιστὴν ὁ λακκίσκος ἐκεῖνος σημαίνει μείζονα χάριν ἐν τῷ σώματι ἢ ἐν τῇ ψυχῇ.

Αἱ παρειαί.

Αἱ παρειαὶ δὲν προεξέχουσι μεγάλως παρὰ τοῖς λευκοῖς καὶ τοῖς μαύροις· αἱ προεξέχουσαι

παρειαί εἶνε κυριώτατον χαρακτηριστικὸν τῆς μογγολικῆς φυλῆς. Παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ἄσχημος ἡ προεξοχὴ αὐτῶν (καὶ τὸ πολὺ πεπιεσμένον οὐχ ἦττον.)

Τὰ ὦτα.

Τὰ ὦτα εἶνε τὸ ἥϊστα ἐκφραστικὸν μέρος τῆς φυσιογνωμίας καὶ τὸ μᾶλλον ἀκίνητοῦν. Καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως δ' αὐτῶν τῆς σχεδὸν κεκρυμμένης παίζουσι ὅλως δευτερεῦον πρόσωπον ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας. Οὐδὲν ἦττον πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τελείας κατασκευῆς ὦτα συμπληροῦσι τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου.

*

Δυσειδῆ ὦτα εἶνε τὰ μεγάλα καὶ πρὸς τὰ πλάγια ἐξέχοντα, εὐμορφα δὲ τὰ μικρά, ὡσειδῆ, καλῶς προσκεκολλημένα κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου καὶ ἐντελῆ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν πτυχῶν καὶ διπλώσεων.

Οἱ ὀδόντες.

Ἐν ὄσφ τοῦ στόμα μένει κεκλεισμένον, οἱ ὀδόντες δὲν φαίνονται, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀνοιχθῆ, οἱ ὀδόντες ἀναλαμβάνουσι σπουδαιότατον μέρος ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ, προστιθέμενοι εἰς αὐτὴν ὡς στοιχείον θαυμασμοῦ ἢ τρόμου, συμπαθείας ἢ ἀποστροφῆς. Οἱ ὠραιότεροι ὀδόντες δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι ἓνα ἄνθρωπον ὠραῖον, ἀλλ' ὀδόντες ἀχρεῖοι ἀρκοῦσιν ἓνα καταστρέψωσι τὴν καλλονὴν καὶ αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

*

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν ὀδόντων πάντες συμφωνοῦσιν ὅτι ὠραῖοι εἶνε οἱ μικροί, κανονικοί, πυκνοί, μὴ προεξέχοντες, ἔχοντες χρῶμα λευκὸν ἢ ἀποκλίνον ἐλαφρῶς πρὸς κυανὴν τινα ἀπόχρωσιν.

*

Οἱ ἄσχημοι ὀδόντες διὰ τὴν καλλονὴν εἶνε ὅ,τι αἱ κηλίδες διὰ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τῶν ὀδόντων ὑγιεινὴ εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς, οἱ ὀδοντοῖατροὶ εἶνε ἄξιοι πάσης τιμῆς ὡς κυριώτατοι εὐεργεταί τῆς ἀνθρωπότητος.

Δ*

Ἡ δημοτικότης οἶα τὴν σήμερον ὑπάρχει δὲν εἶνε πρόληψις ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος αὐτὴν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ. Ὅταν ἡ δημοτικότης ἀποκτᾶται διὰ τῆς κολακείας τοῦ δήμου, διὰ τῆς ἐξυπηρητήσεως τῶν ταπεινοτέρων τοῦ πλήθους ὀρέξεων, τότε πρέπει νὰ εἶνε βδελυκτὴ εἰς πάντα ἐντιμον ἄνθρωπον. Οἱ ἔχοντες καθαρὸν χαρακτῆρα ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅταν αὕτη εἶνε ἀντιδημοτικὴ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Βαυαρίᾳ, παρὰ τὸν Ῥήνον· ὁ πατὴρ μου, βαρόνος ἄνευ βαρονείας, ὅπερ συνηθέστατον ἐν Γερμανίᾳ, ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος παρῆλιξ ἤδη, καὶ ἀψηφῶν τὰς προλήψεις τῆς εὐγενείας, τὴν θυγατέρα ἑνὸς ἐμπόρου, μεθ' ἧς ἐζήσεν εὐτυχῆς. Ἡ μήτηρ μου ἦτο ὠραία, ἀξίερατος καὶ ἀγαθῆ.

Μόνος καρπὸς τοῦ γάμου τούτου, οὐτινος τὴν γαλήνην οὐδὲν νέφος διατάραξεν ἐπὶ δωδεκαετίαν, ἤμην ἐγώ. Ὁ πατὴρ μου ἀπέθανε, τὸ τραῦμα ὑπῆρξε διὰ τὴν μητέρα μου σκληρότατον· ἀλλ' εὖρε παραμυθίαν ἐν τῇ ἀνατροπῇ μου, εἰς ἣν ἀφωσιώθη καθ' ὅλοκληρίαν.

Ἐσπούδασα τὴν ἰατρικὴν ἐν Εἰδελβέργῃ, ἔδωκα τὰς ἐξετάσεις μου, ἔλαβα τὸ δίπλωμά μου, ἡ δὲ μήτηρ μου, ἡ ὁποία ὅτε ἐζηταζόμην ἤλθε παρ' ἐμοὶ ὅπως μ' ἐνθαρρύνῃ, ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐξέβαλε τὰ πένθιμα αὐτῆς ἐνδύματα, καὶ ἐπανήλθομεν περιχαρεῖς εἰς τὴν μικρὰν πόλιν μας καὶ τὴν προσφιλῆ μας οἰκίαν. Πρωίαν τινα ἡ μήτηρ μου εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου μοὶ παρέδωκεν ὅλην τὴν χρηματικὴν αὐτῆς περιουσίαν. Ἠρνούμην νὰ τὴν δεχθῶ, διατεινόμενος ὅτι τῇ ἀνῆκε, καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ τὴν διαχειρίζεται ἡ ἴδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἐπέμενε καὶ ἐπὶ τέλους ἐδέχθη. Ἄλλως οὐδαμῶς προέβλεπον τότε ὅτι αὐτὴ ἡ περιουσία θὰ διεκινδύνευεν εἰς χεῖράς μου!

Ἔθεσα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μας ὀρειχαλικίνην πλάκα, ἐφ' ἧς ἦτο κεχαραγμένον τὸ ὄνομά μου, καὶ περιέμενον πελάτας, ἀλλ' ὀλίγοισι ἤλθον. Μετὰ ἐν ἔτος ἤρχισα νὰ εὐρίσκω ἄδικον τὴν πρὸς με περιφρόνησιν τῶν συμπατριωτῶν μου, λησμονῶν ὅτι ἐλαχίστην δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην ὡς ἰατρὸς νέος εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Αἰωνῆς ἀνέγνων ἐν τινι ἐφημερίδι ὅτι ὁ μέγας δούξ γειτόνικου Κράτους ἔθετεν εἰς διαγωνισμόν τὴν θέσιν βοηθοῦ τοῦ νοσοκομείου τῆς πρωτεύουσῆς του. Τῇ συγκατανεύσει τῆς μητρὸς μου μετέβην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, μετέσχον τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἔλαβον τὴν χηρεούσαν θέσιν.

Ἐγκατέλειπα ἄνευ λύτης πόλιν, φανείσαν μοι τόσφ ἀχάριστον καὶ μετέβην μετὰ τῆς μητρὸς μου εἰς τὴν νέαν θέσιν μου. Ἠυχαιριστήθημεν ἐκ τῆς νέας ἡμῶν διαμονῆς· ἐγὼ ἐλάμβανον κατὰ μῆνα ἑκατὸν φλωρίνια, ἡ δὲ μήτηρ μου, καλὴ καὶ εὐπροσήγορος, συνῆψε πάραυτα ἀρκετάς σχέσεις.

Μεταβαίνω ἤδη εἰς σοβαρὰ τοῦ βίου μου γεγονότα, ἐξ ὧν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ ὠφέλιμον μάθημα. Ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ δημοσίον χαρτοπαικτεῖον, οὐτινος τὸ εἰσοδήμα ἦτο εἰς τῶν κυριωτέρων πόρων τοῦ Μεγάλου Δουκός. Πολλὰς ἐπραξα τρέλλας κατὰ τὴν νεότητά μου, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαιζα. Εἶδον λοιπὸν μετὰ συγκινήσεως τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν καταβροχθίσασαν τσοαύ-